

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W bliżej nieustalonym dniu pomiędzy 17 a 27 listopada 2013 r. P. K. wyrwał skobel do kłódki zabezpieczającej drzwi do komórki lokatorskiej przynależącej do lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) należącego do A. K. (1) a następnie zabrał stamtąd używany zestaw klocków L. o wartości 20 zł. Następnie po przemyśleniu sytuacji wspomniane klocki porzucił w komórce lokatorskiej nr (...), stwierdzając, że nie uda mu się go sprzedać.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295, zeznania K. K. (1)- k. 9, 594, P. L. (1)- k. 15v, 594-595, K. P.- k. 16v, 595, protokół eksperymentu procesowego- k. 28, fotografie- k. 84-85, opinia daktyloskopijna- k. 101-104/

W bliżej nieustalonym czasie w okresie od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia 20 grudnia 2013 r. w W. przy ul. (...) P. K. włamał się do komórki lokatorskiej nr (...) należącej do M. R. (1) poprzez wyrwanie skobla w drzwiach wejściowych a następnie z jej wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia fotelik dziecięcy i nosidełko marki C., plecak A., dwie walizki z materiału oraz skórzaną, radioodtwarzacz CD marki P., książki oraz zabawki, czym spowodował straty o łącznej wartości 2500 zł na szkodę wyżej wymienionego. Fotelik dziecięcy, gondolę dla dziecka oraz dwie walizki ukrył on w schowku na klatce schodowej budynku przy ul. (...).

Walizki, nosidełko oraz fotelik dziecięcy zostały zwrócone pokrzywdzonemu. Ponadto otrzymał on odszkodowanie w wysokości 600 zł.

/wyjaśnienia P. K.- 150v, 294-295 zeznania M. R. (1)- k. 96-96v, 638-639, K. B. k. 113v-114, 639, P. L. (1)- k. 115v-116, 594-595, protokół oględzin schowka- k. 109-111, protokół oględzin rzeczy- k. 119-120, dokumentacja fotograficzna- k. 128-129, protokół eksperymentu procesowego- k. 298-300, pokwitowanie- k. 122/

Między 6 a 7 stycznia 2014 r. na parkingu przed budynkiem przy ul. (...) P. K., odkręcił od należącego do D. K. motocykla K. (...) o nr rej. (...) oba lusterka o wartości 1000 zł jedno i zabrał je w celu przywłaszczenia. Przechowywał on je w schowku na klatce schodowej budynku przy ul. (...).Lusterka zostały zwrócone pokrzywdzonemu w stanie takim, jak przed kradzieżą.

/wyjaśnienia P. K.- k. 150v, 294-295, zeznania M. S.- k. 124, 252v, 645, D. K.- 254v, 575, P. L. (1)- k. 115v-116, protokół zatrzymania rzeczy- k. 117-118, protokół oględzin motocykla- k. 127-127v, protokół okazania rzeczy- k. 139-140, pokwitowanie- k. 141/

P. K. w okresie, w którym doszło do powyższych kradzieży zamieszkiwał w budynku przy ul. (...), nocował on w znajdującym się tam mieszkaniu znajomego P. B. (1), ale sypiał też na klatce schodowej i schowku pomiędzy 7 a 8 piętrem tego budynku, w którym bezprawnie zmienił zamek i gdzie przechowywał też skradzione przedmioty.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295, zeznania P. L. (1)- k. 15v, k. 115v-116, 594-595, K. P.- k. 16v, 594, P. B. (1)- k. 159v-160/

W bliżej nieustalonym czasie pomiędzy 26 października 2013 r. a 30 października 2013 r. P. K. włamał się do piwnicy przynależącej do lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...), należącej do G. W. wrywając skobel w drzwiach wejściowych i zabrał stamtąd szlifierkę marki B., zestaw narzędzi B. (...) -line oraz zestaw wiertel marki B. o łącznej wartości 400 zł. Pokrzywdzona otrzymała od (...) S.A. kwotę 308,04 zł tytułem odszkodowania.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295, zeznania G. W.- k. 35-35v, 595-596, protokół eksperymentu procesowego- k. 28, protokół oględzin- k. 32-33. rachunki- k. 37-38, pismo ubezpieczyciela- k. 617/

W nieustalonym bliżej czasie od 26 października 2013 r. do 10 listopada 2013 r. P. K. włamał się do piwnicy przynależącej do mieszkania nr (...) w budynku przy ul. (...) należącego do Z. M., wrywając skobel ze ściany i zabrał z niej w celu przywłaszczenia będący własnością wyżej wymienionego rower trekkingowy M. (...) o nr ramy (...) o wartości 975 zł. Pokrzywdzony otrzymał odszkodowanie w wysokości 1.124,04 zł.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295, zeznania Z. M., k. 76-76v, 638-639, protokół eksperymentu procesowego- k. 28, karta gwarancyjna- k. 77, paragon- k.167, pismo od ubezpieczyciela- k. 658/

W nieustalonym bliżej czasie od września 2013 r. do 15 listopada 2013 r. P. K. włamał się do piwnicy przynależącej do mieszkania nr (...) w budynku przy ul. (...) należącego do M. C., wrywając skobel drzwi wejściowych. Zabrał stamtąd należąca do wyżej wymienionego skrzynkę z narzędziami zawierającą wiertarkę ręczną z epoki PRL, klucze typu „żabkę” o łącznej wartości 600 złotych.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295 zeznania M. C.- k. 65, 593, protokół eksperymentu procesowego- k. 28, protokół oględzin- k. 61-61/

Pomiędzy godz. 21:00 w dniu 22 listopada 2013r. a godz. 18:00 w dniu 23 listopada 2013r. P. K. włamał się do wynajmowanej przez M. R. (2) piwnicy (oznaczonej jako pomieszczenie administracyjne) w klatce schodowej nr IV budynku przy ul. (...), niszcząc kłódkę zabezpieczającą drzwi. Następnie ukradł stamtąd 2 sztuki zabawkowych namiotów domowych z obrazkami D., 2 zestawy kredek C., 12 pudełek z balonami, 3 sztuki domków dla lalek, 6 pudełek kredek trójkątnych marki C. a, 3 sztuk rolki marki C. z pieczętkami, klej brokatowy marki C., 3 sztuki kredy 3D, 3 sztuki nożyczek dla dzieci, 5 sztuk flamastrów, 8 sztuk flamastrów m., 12 sztuk flamastrów do robienia pieczętek, 5 sztuk zawieszek do wózka firmy (...), 9 zestawów plastikowych sztućców dla dzieci, 6 sztuk plecaków (...) z bidonami, 14 mat H. K., M. M. itp., 11 sztuk kolorowanek z flamastrami marki C., śpiwora z książniczkami, 10 pudełek zestawów kreatywnych o łącznej wartości około 3000 zł. M. R. (2) otrzymał od ubezpieczyciela (...) S.A. kwotę 2000 zł tytułem odszkodowania.

/wyjaśnienia P. K.- k. 24v-25, 150v, 294-295, zeznania M. R. (2)- k. 48-48v, 594, protokół eksperymentu procesowego- k. 28, faktury- k. 169-169c, pismo ubezpieczyciela- k. 619/

W bliżej nieustalonym czasie pomiędzy 31 grudnia 2013 r. a 7 stycznia 2014 r. P. K. włamał się do komórki lokatorskiej nr (...) w budynku przy ul. (...), należącej do M. K., poprzez wyrwanie skobla drzwi wejściowych. Zabrał stamtąd w celu przywłaszczenia szlifierkę taśmową, rower marki K. z lat 60-tych oraz pompkę samochodową z lat 80-tych. Spowodował on tym szkodę o wartości ok. 900 zł. Pokrzywdzona otrzymała odszkodowanie w wysokości 1100 zł.

/wyjaśnienia P. K.- 150v, 294-295, zeznania M. K.- k. 144, k. 637, protokół oględzin- k. 146, protokół eksperymentu procesowego- k. 298-300/

W dniu 6 lutego 2014 r. P. K. włamał się do należącego do K. W. (1) pomieszczenia gospodarczego pomiędzy czwartym a piątym piętrem budynku przy ul. (...). Aby się tam dostać uszkodził on zamki w drzwiach wejściowych oraz w kolejnych drzwiach, dzielących pomieszczenie na dwie części. Przeszukiwał on pomieszczenie, szukając rzeczy nadających się do kradzieży. Ok. godz. 17:40 do pomieszczenia zajrzał K. W. (1), który zobaczywszy odwróconego do niego plecami P. K. cicho się wycofał, wrócił do mieszkania i powiedział o sytuacji żonie. Po chwili wrócił do pomieszczenia gospodarczego, gdzie nadal znajdował się P. K., miał już on wtedy założony znajdujący się wcześniej w tym pomieszczeniu plecak K. W. (1), w którym znajdowały się zabrane stamtąd inne przedmioty w postaci kątowników, listew aluminiowych, dwóch uchwytów łazienkowych, przy czym jeden z niego wystawał. K. W. (1) zapytał go wówczas co tam robi, na co mężczyzna odpowiedział, że nic takiego i już wychodzi. Wtedy z plecakiem oraz również należącymi do K. W. (1) sześcioma aluminiowymi poziomiami w ręku, które to rzeczy warte były łącznie 800 zł, skierował się do wyjścia. K. W. (1) uniemożliwił mu opuszczenie pomieszczenia łapiąc go za rękę, którą wykręcił. Doszło do szamotaniny, w czasie której pokrzywdzonemu udało się obezwładnić P. K.. Przechodzący sąsiad pomógł K. W. (1) wezwał Policję. Funkcjonariusze przyjechali w krótkim czasie i zatrzymali P. K..

/wyjaśnienia P. K.- k. 202v-203, 294-295, zeznania K. W. (1) - k. 193-193v, k. 637-638, G. S.- k. 196v, 637, protokół zatrzymania- k. 178, protokół oględzin miejsca- k. 184-185, dokumentacja fotograficzna- k. 186, protokół eksperymentu procesowego- k. 298-300/

W nieustalonym bliżej czasie w okresie od 6 grudnia 2013 r. do 26 stycznia 2014 r., P. K. włamał się do piwnicy w budynku przy ul. (...) należącej do R. R. (1), wyrywając ze ściany skobel zamka. Następnie zabrał on stamtąd w celu przywłaszczenia należący do wyżej wymienionego rower górski z osprzętem marki S. o wartości 1000 złotych.

/wyjaśnienia P. K.- k. 202v-203, 294-295 zeznania R. R. (1)- k. 206, 676, protokół oględzin piwnicy- k. 210-210v, protokół eksperymentu procesowego- k. 298-300/

W dniu 1 lutego 2014 r. ok. godz. 22:00 P. K. zabrał z klatki schodowej budynku przy ul. (...) należący do A. A. rower marki C. (...) o nr ramy (...) o wartości 2.467 zł. Rower ten nie był przypięty do żadnego stałego elementu, przy pomocy zabezpieczenia spięte były jedynie koła z ramą.

/wyjaśnienia P. K.- k. 202v-203, 294-295, zeznania A. A.- k. 214-216, 228, 233, 674, faktura- k. 235, płyta z nagraniem monitoringu- k. 239, 259, protokół oględzin z wydrukami zrzutów ekranu- k. 240-243, protokół eksperymentu procesowego- k. 298-300/

Oskarżony ma 36 lat, jest kawalerem, wg. oświadczenia na utrzymaniu ma konkubinę i dwoje dzieci. Obecnie przebywa w zakładzie karnym, przed osadzeniem pracował w myjni samochodowej, gdzie zarabiał ok. 2000 zł miesięcznie. Ma mieszkanie w W. o powierzchni ok. 50 m². Nie ma zobowiązań finansowych. Oskarżony w chwili popełnienia wyżej opisanych czynów był poczytalny. Nie cierpi on na choroby psychiczne ani nie jest dotknięty upośledzeniem umysłowe, ma osobowość nieprawidłową- dysocjacyjną oraz jest uzależniony od substancji psychoaktywnych. /dane oskarżonego- k. 553, opinia sądowo-psychiatryczna- k. 327-329/

P. K. uprzednio skazany był uprzednio wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z 11 maja 2009 r., sygn. akt III K 407/07 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k., którą to karę odbywał od dnia 6 lipca 2010 r. do dnia 6 stycznia 2011 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt XIV K 1420/07, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 278 § 1 k.k. którą to karę odbywał od dnia 19 września 2008 r. do dnia 16 marca 2009 r. Ponadto karany był za czyny z art. 62 ust. 1 u.p.n. oraz z art. 279 § 1 k.k. (za który nie wymierzono mu jednakże kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 60 k.k.).

/odpisy wyroków z obliczeniami kary- k. 201-202, k. 265-266, k. 269-271/

Czterokrotnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów, podał przy tym miejsca ich dokonania, a w większości przypadków także rzeczy, które zostały skradzione.

Przesłuchany w dniu 28 listopada 2013 r. (k. 24v-25) przyznał się do dokonanego 27 listopada 2013 r. włamania do trzech piwnic przy ul. (...) i kradzieży z jednej z nich klocków L., które następnie porzucił w innej piwnicy, stwierdzając, że ich nie sprzeda. Ponadto przyznał się do dokonanych na w tym samym miesiącu włamań do piwnic przy ul. (...), skąd nie pamiętał co zabrał bo był wówczas nietrzeźwy oraz W. 7, skąd ukradł skrzynkę z narzędziami. Wyjaśnił także, że w końcu października 2013 r. włamał się do piwnicy przy ul. (...), skąd ukradł artykuły dziecięce i szkolne, które następnie wyrzucił do śmietnika, nie mogąc ich sprzedać oraz do piwnicy przy ul. (...), skąd ukradł szlifierkę i narzędzia, które sprzedał następnie na parkingu przy sklepie (...) na K. nieznanemu mężczyźnie. Wyjaśnił on ponadto, że włamań dokonywał aby zdobyć środki na utrzymanie.

Przesłuchany w dniu 11 stycznia 2014 r. (k. 150v) P. K. ponownie przyznał się do tych samych kradzieży a ponadto do włamania do piwnicy przy ul (...), skąd ukradł rower, szlifierkę i pompkę, oraz dokonanej 6 stycznia 2014 r. kradzieży lusterek z motocykla K. przy ul. (...), wyjaśniając, że znał z widzenia właściciela motocykla. Ponadto ponownie wyjaśnił, że wymienił zamek w pomieszczeniu między 7 a 8 piętrem budynku przy (...) i przechowywał tam swoje rzeczy oraz

przedmioty pochodzące z kradzieży zanim udało mu się je sprzedać. Wyjaśnił, iż kradł ponieważ nie miał pracy, nie mógł kontynuować zatrudnienia w stadninie koni, gdzie wcześniej pracował ponieważ jest uczulony.

W dniu 7 lutego 2014 r. (k. 202v-203) oskarżony przyznał się do kradzieży roweru przy ul. (...), kradzieży z włamaniem z piwnicy przy ul. (...) oraz usiłowania kradzieży przy ul. (...). Odnośnie tej ostatniej wyjaśnił, że wszedł do otwartego pomieszczenia ponieważ chciał się ogrzać, znalazł tam metalowe elementy oraz poziomice, które postanowił ukraść, włożył je do plecaka, gdy chciał wyjść z pomieszczenia został zatrzymany. Rowery skradzione z ul. (...) sprzedał na B. R. po 150 zł nieznanemu mężczyźnie.

Podczas przesłuchania w dniu 8 maja 2014 r. (k. 294-295) po przedstawieniu zarzutów uwzględniających popełnienie czynów w warunkach recydywy, ponownie przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów.

Przed Sądem (k. 554-555) oskarżony przyznał się jedynie do czynów z pkt. 1, 6, 8 i 9 aktu oskarżenia, twierdząc, że do pozostałych przyznał się wcześniej pod naciskiem funkcjonariuszy Policji, którzy zapewniali go, że wymierzona mu zostanie wówczas kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Stwierdził, że opisy miejsc kradzieży, sposobu dokonania włamań i skradzionych przedmiotów przedstawił według tego, co powiedzieli mu policjanci.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. K. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, za wyjątkiem twierdzenia, iż drzwi do komórki K. W. (2) były otwarte, a złożonym przed Sądem jedynie w zakresie, w jakim przyznał się on do czterech z zarzucanych mu czynów.

W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego o nakłanianiu go do złożenia niezgodnych z prawdą wyjaśnień przez funkcjonariuszy Policji stanowią jego linię obrony, wynikającą z tego, iż jest to kluczowy dowód w sprawie zaś podtrzymanie przezeń przed Sądem wcześniejszego przyznania się do popełnienia przestępstw jedynie w odniesieniu do czterech czynów wynika z zapoznania się z tym, jakie inne dowody jego sprawstwa zostały zgromadzone.

Zauważyć należy, że stanowisko procesowe oskarżonego wyrażone na etapie postępowania przygotowawczego było poparte wskazaniem miejsc kradzieży i skradzionych rzeczy, zgodnym z podanymi przez pokrzywdzonych informacjami, co pomimo zaprzeczeń jakie zaprezentował przed Sądem czyni te właśnie wyjaśnienia z etapu dochodzenia wiarygodnymi. Ponadto trzeba zauważyć podobny modus operandi przy popełnieniu większości czynów (włamanie do pomieszczeń piwnicznych poprzez usunięcie prostego zabezpieczenia). Przeciwno daniu wiary w całości wyjaśnieniom złożonym przez niego przed Sądem przemawia także to, że P. K. przyznawał się czterokrotnie do popełnienia zarzucanych mu czynów, wobec różnych funkcjonariuszy Policji, a trudno założyć aby każdy z nich dopuścił się przestępstwa na jego szkodę związanego z wymuszaniem nań konkretnych wyjaśnień czy składaniem obietnic w zamian za wzięcie przez oskarżonego odpowiedzialności za występki których nie popełnił. Podkreślić trzeba także, że oskarżony przyznał się w sumie do popełnienia 11 przestępstw, w tym 7 kradzieży z włamaniem i dwóch jej usiłowań, podczas gdy - jak twierdził w toku rozprawy - popełnił jedynie cztery. W ocenie Sądu całkowicie irracjonalne jest twierdzenie oskarżonego, jakoby robił on to licząc na wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, albowiem jeśli uwzględni się fakt, iż miał już wówczas przeciętną wiedzę o konsekwencjach prawnych popełniania przestępstw i dwa pobyty w zakładzie karnym za sobą, musiał sobie zdawać sprawę, że kradzież z włamaniem jest przestępstwem zagrożonym surową karą i skazanie za kilka dodatkowych czynów takiego rodzaju, nie spowoduje wymierzenia mu kary łagodniejszej.

W odniesieniu do czynu z pkt. 9 a/o, w zakresie kwestii tego czy drzwi do schowka należącego do K. W. (1) były uprzednio otwarte, wiarę dać należało wymienionemu świadkowi. Sporządzona na miejscu dokumentacja fotograficzna i protokół oględzin miejsca zdarzenia potwierdzają bowiem uszkodzenie drzwi, a nieprawdopodobne jest, aby w ciągu kilku godzin, kiedy pokrzywdzony nie przychodził do schowka drzwi uszkodziła inna osoba, która nie dokonała następnie kradzieży przechowywanych tam rzeczy.

Zeznania pokrzywdzonych M. R. (1), M. S., G. W., M. C., M. K., Z. M., M. R. (2), R. R. (1), A. A. oraz męża pokrzywdzonej A. K. (2) K. i użytkownika motocykla będącego własnością M. D. K. Sąd uznał za wiarygodne co do faktu dokonania kradzieży, w tym ich czasu, sposobu i przedmiotów jakie stały się łupem oskarżonego. Depozycje te były każdorazowo spójne, logiczne i konsekwentne. Są one także zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, w części uznanej za wiarygodną, protokołami eksperymentów procesowych, a gdy czynność ta została dokonana (w dwóch przypadkach nie było to możliwe, ze względu na naruszenie stanu miejsca przestępstwa) - także z protokołami oględzin. Zeznania M. R. (1) dodatkowo potwierdzają wyniki oględzin schowka na klatce schodowej budynku przy ul. (...), gdzie oskarżony ukrywał skradzione przedmioty, podczas których ujawniono przedmioty wskazane przez niego jako skradzione, które rozpoznał. Zeznania D. K. i M. S. znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. L. (2), który odnalazł skradzione lusterka motocyklowe. Zeznania A. A. zgodne są dodatkowo także z nagraniami z monitoringu, na których widać mężczyznę wynoszącego z budynku jego rower.

Jako zasadniczo wiarygodne ocenić należało także zeznania K. W. (1). Przedstawił on przebieg zdarzenia zgodny z wynikającym z wyjaśnień oskarżonego, z wyjątkiem tego, iż oskarżony wyjaśniał, że drzwi do pomieszczenia były otwarte, te jednak należało uznać za niewiarygodne ze względów wskazanych już przy ich ocenie. Znajdują one również potwierdzenie w zeznaniach G. S., policjantki z patrolu, który zatrzymał P. K. po jego ujęciu przez świadka, a także dokumentacji fotograficznej i protokole oględzin miejsca zdarzenia. Sąd dał im wiarę także co do tego, jakie przedmioty oskarżony usiłował zabrać, jest to bowiem zgodne z twierdzeniami tego ostatniego, jak i tym co zostało przy nim odnalezione. Zastrzeżenie należy tu poczynić jedynie odnośnie kurtki o znacznej wartości, o której zaginięciu świadek po raz pierwszy zeznał przed Sądem. Wątpliwości budzi już sam fakt, nie podniesienia tej kwestii bezpośrednio po zdarzeniu, był to bowiem przedmiot, który miał mieć wartość większą niż pozostałe zaginione rzeczy. Przede wszystkim zauważyć trzeba jednak, że w opisanym dość zgodnie przez świadka i oskarżonego przebiegu zdarzenia nie mogło dojść do jej kradzieży. K. W. (1) zastał bowiem oskarżonego na etapie przeszukiwania schowka, zanim jeszcze cokolwiek z niego wyniósł, nieprawdopodobne uwzględniając doświadczenie życiowe i zawodowe jest bowiem to, by wyniósł on jakiś przedmiot, odniósł go w nieustalone miejsce, a potem powrócił i dopiero wtedy zaczął przeszukiwać pomieszczenie. Nie mógł on również wynieść jej później, został bowiem niezwłocznie zatrzymany i przedmiot ten zostałby wtedy ujawniony.

Za w pełni wiarygodne uznać należało zeznania P. L. (1)- dozorca budynku przy ul. (...). Przedstawił on okoliczności znalezienia lusterek pochodzących z motocykla należącego do M. S. w pomieszczeniu zajęтым przez oskarżonego oraz ujawnienia włamań do piwnic. Ponadto opisał pobyty oskarżonego w tym budynku zgodnie z jego wyjaśnieniami oraz zeznaniami P. B. (2). Świadek zeznawał spójnie i konsekwentnie, jest on ponadto osobą w zasadzie obcą dla oskarżonego (zna go tylko z widzenia, gdyż wcześniej stale zamieszkiwał w tym samym budynku), nie ma żadnego uzasadnionego interesu aby zeznawać niezgodnie z prawdą.

Sąd dał wiarę także zeznaniom K. P., K. B. i G. S.- funkcjonariuszy policji interweniujących na miejscu kolejnych kradzieży i zatrzymujących oskarżonego. Zeznawali oni logicznie, spójnie, treść ich zeznań znajduje pełne potwierdzenie w sporządzonych podczas interwencji dokumentach oraz w zeznaniach obecnych przy czynnościach osób. Okoliczności przez nich wskazywanych nie kwestionował także oskarżony. Zeznania te miały jednakże ograniczone znaczenie, ponieważ nie byli oni bezpośrednimi świadkami popełnienia przez oskarżonego przestępstw, pozwoliły one jedynie potwierdzić, że znajdował się on w określonych miejscach i sytuacjach.

P. B. (1) zeznawał na temat korzystania z oskarżonego z zajmowanego przez niego mieszkania w budynku przy ul. (...), potwierdzając jego częste pobyty tam, co stanowi jedynie pewne tło sprawy i nie zeznając co do okoliczności wpływających bezpośrednio na przypisanie oskarżanemu sprawstwa któregośkolwiek z zarzucanych czynów. Zeznania te, pomimo, że brak było jakichkolwiek okoliczności nakazujących niedanie im wiary, nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Zeznania A. J. (k. 165v), J. Z. (k. 161v) i Z. S. (k. 163v) nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Świadkowie ci są właścicielami pomieszczeń, do których dokonano włamań, jednakże nic z nich nie skradziono, a nie złożyli oni

wniosków o ściganie sprawcy zniszczenia mienia, dlatego nie zostały uwzględnione w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego.

Zeznania R. K. (k. 718) również nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Świadek ten zeznał, iż od 24 grudnia 2013 r. przez ok. tydzień pił z oskarżonym w jego mieszkaniu i oskarżony nie opuszczał go wówczas na dłuższy czas. Z pozostałych dowodów wynika jednakże, że w okresie tym dokonana mogła być jedynie kradzież z włamaniem roweru przy ul. (...), przy czym mogła ona zostać dokonana w znacznie dłuższym, prawie dwumiesięcznym okresie, wykluczenie możliwości jej popełnienia w okresie wskazanym przez świadka nie wpływa zatem na rozstrzygnięcie.

Sąd uznał za pełnowartościowe dowody opinię sądowo-psychiatryczną. Opinia ta spełnia wymogi stawiane im przez przepisy proceduralne, jest pełna, klarowna i wewnętrznie niesprzeczna, odpowiada na wszystkie postawione biegłym pytania. Jej wnioski zostały należycie umotywowane, w sposób umożliwiający zrozumienie sposobu dojścia do zaprezentowanych konkluzji także osobom nie posiadającym wiedzy specjalnej. Sporządzona została ona przez osoby o odpowiedniej wiedzy- biegłych sądowych z wieloletnim doświadczeniem.

Powyższa ocena odnosi się także do załączonej do akt pisemnej opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k.787-790) stanowiącej podstawę do ustalenia przez Sąd wartości roweru będącego przedmiotem przestępstwa wskazanego w pkt. 11 a/o. Zauważyć należy, iż żadna z przedstawianych powyżej opinii nie była kwestionowana przez strony, toteż walor wiarygodności tych dowodów jest niezaprzeczalny.

Z analogicznych przyczyn Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego z zakresu daktyloskopii, dowód ten miał jedynie pomocnicze znaczenie. Badany ślad pochodził bowiem z drzwi prowadzących na korytarz w piwnicy, a nie z komórki, z której dokonano kradzieży z włamaniem i obecność tam odcisku palca oskarżonego może być wytłumaczona w inny sposób, albowiem zamieszkiwał on w tym budynku, w mieszkaniu zajmowanym przez znajomego.

Za wiarygodne Sąd uznał także zgromadzone w sprawie dokumenty w postaci protokołów przeszukań, protokołów zatrzymania, protokołów eksperymentów procesowych, dokumenty te zostały bowiem sporządzone przez uprawnione osoby w odpowiedniej formie, a uczestnicy postępowania nie podważali ich autentyczności ani rzetelności, z wyjątkiem protokołów eksperymentów procesowych, których rzetelność kwestionował oskarżony, a która to kwestia została już omówiona przy ocenie jego wyjaśnień.

Wątpliwości Sądu nie budziła również autentyczność nagrania z monitoringu, pokwitowań odbioru rzeczy oraz przedstawionych przez pokrzywdzonych rachunków i karty gwarancyjnej roweru.

Czyny oskarżonego wskazane w pkt 1-7 i 9-10 aktu oskarżenia, tj. kradzieże na ul. (...) z komórek nr (...) ul. (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...),ul. (...) oraz ul. (...) wypełniły znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. lub art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 279§ 1k.k.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 279 § 1 k.k. polega na dokonaniu kradzieży z włamaniem. Kradzież stanowi zabór rzeczy ruchomej, rozumiany jako wyjęcie jej spod władztwa osoby uprawnionej do dysponowania nią, w celu jej przywłaszczenia, tj. postępowania z nią jak właściciel. Przestępstwo kradzieży kwalifikowane jest przez sposób działania sprawcy, jakim jest posłużenie się włamaniem. Polega ono na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym podkreślić trzeba, że nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej, kluczowy jest tu cel, dla jakiego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera (tak też A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. III, kom. do art. 279, LEX 2009).

We wszystkich wskazanych wyżej przypadkach P. K. przełamał zabezpieczenie w postaci zamkniętych na kłódkę drzwi, w jednym przypadku w nieustalony sposób uszkadzając kłódkę, a w pozostałych wyrwijąc skobel ze ściany lub drewnianego elementu drzwi. Zabór rzeczy z wnętrza otwartych pomieszczeń dokonywany był przez oskarżonego w celu ich przywłaszczenia, świadczą o tym już jego wyjaśnienia, zgodnie z którymi skradzione rzeczy sprzedał on lub zamierzał sprzedać a więc postąpił z nimi jak właściciel. Tak było również w przypadku kradzieży z komórki nr (...) w budynku przy ul. (...). Późniejsze porzucenie zabranego przedmiotu w innej komórce świadczy o tym, że sprawca

postąpił z rzeczą jak właściciel, albowiem najpierw został on zabrany w celu przywłaszczenia a więc niewątpliwie chciał przedmiot włączyć do swojego majątku (ponieważ oceny takiej należy dokonywać na chwilę zaboru), a dopiero później stwierdził, że nie będzie miał gdzie sprzedać klocków, co generowało decyzje o ich wyrzuceniu. Uznać zatem należało, że kradzież ta, została dokonana, toteż Sąd zmienił odpowiednio opis i kwalifikację prawną czynu z pkt. 1 a/o.

Czyn opisany w pkt. 9 aktu oskarżenia wyczerpał znamiona przestępstwa usiłowania kradzieży z włamaniem określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. Odpowiedzialności za nie podlega ten, kto, w zamiarze popełnienia wyżej opisanej kradzieży z włamaniem, swoim zachowaniem zmierza bezpośrednio do jej dokonania, które jednakże nie następuje. Oskarżony zdążył już zrealizować część znamion kradzieży z włamaniem- pokonał on zabezpieczenia w dwóch kolejnych drzwiach, spakował część rzeczy do plecaka oraz w pakunek, który trzymał w ręku i zmierzał bezpośrednio do ich zabrania, kierując się w stronę wyjścia. Nie doszło do tego jednakże ze względu na zdecydowaną postawę pokrzywdzonego, który ujął wówczas P. K..

Czyny wskazane w pkt 8 i 11 aktu oskarżenia wyczerpały natomiast znamiona przestępstwa kradzieży określonego w art. 278 § 1 k.k. Polega ono na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej. Jak już wyżej wskazano, zabór rozumie się jako wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej, zamiar przywłaszczenia natomiast to zamiar włączenia rzeczy do swojego majątku, postępowania z nią jak właściciel. P. K. zabrał lusterka od motocykla należącego do M. S. odkręcając je. Towarzyszył temu niewątpliwie zamiar ich przywłaszczenia, ukrył je bowiem w pomieszczeniu, z którego wówczas korzystał, a jak sam wyjaśnił rzeczy tam zgromadzone planował sprzedać. Również rower należący do A. A. został zabrany z miejsca, w którym pozostawił go właściciel, także wówczas oskarżony działał z zamiarem kierunkowym przywłaszczenia, który następnie został zrealizowany przez sprzedaż tej rzeczy.

Wszystkie powyższe przestępstwa oskarżony popełnił w warunkach recydywy szczególnej podstawowej opisanej w art. 64 § 1 k.k. Oskarżony dopuścił się ich będącego przedmiotem niniejszej sprawy w ciągu 5 lat po dobytciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, odbył on bowiem kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z 11 maja 2009 r., sygn. akt III K 407/07 w okresie od dnia 6 lipca 2010 r. do dnia 6 stycznia 2011 r.; oraz w wymiarze 10 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt XIV K 1420/07, w okresie od dnia 19 września 2008 r. do dnia 16 marca 2009 r. Kary te orzeczone została za czyny z art 278 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., które jako należący do tego samego rodzaju przestępstw przeciwko mieniu, stanowią zgodnie z art. 115 § 3 k.k. przestępstwa podobne do przestępstw kradzieży, kradzieży z włamaniem i usiłowania kradzieży z włamaniem przypisanych mu w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. oceniając poziom szkodliwości społecznej czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Oceniając poziom ich szkodliwości społecznej, odnośnie wszystkich czynów należało uwzględnić motywację sprawcy- działanie z chęci uzyskania łatwego zysku, wszak oskarżony w czasie popełnienia części z przypisanych mu czynów pracował, a ponadto, jak dowodzi, to, że po niedługim czasie znalazł zatrudnienie w myjni, miał też możliwość znalezienia legalnego źródła dochodów. Ponadto co do wszystkich dokonanych przez niego kradzieży z włamaniem należało uwzględnić okoliczności czynu- pokonywanie zabezpieczeń stanowiących faktyczną przeszkodę i stosunkowo średnie szkody spowodowany ich przełamaniem. W przypadku natomiast usiłowania dokonania kradzieży z włamaniem na szkodę K. W. (1) zauważyć trzeba wyjątkowo bezczelny sposób działania sprawcy, który nie odstąpił od przestępczej akcji, nawet w obecności właściciela zabieranych właśnie przez niego rzeczy. Decydującym czynnikiem różnicującym poziom szkodliwości społecznej poszczególnych czynów oskarżonego jest w niniejszej sprawie wartość wyrządzonej lub też grożącej (w przypadku kradzieży z włamaniem na szkodę Z. W. szkody), była ona w przypadku czynów przypisanych w pkt I, II, IV- średnia, w przypadku natomiast pozostałych czynów- wysoka.

Stopień winy oskarżonego odnośnie wszystkich czynów ocenić trzeba jako wysoki. Przepięstwa, których dopuścił się oskarżony należą do kategorii przestępstw umyślonych, a dodatkowo wymagają kierunkowości w działaniu. Oskarżony, zważywszy na to jego wiek i doświadczenie życiowe, obejmujące kilkakrotną karalność za przestępstwa podobne, miał świadomość bezprawności swoich czynów. Jego poczytalność nie budziła wątpliwości. W momencie dokonania występku oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia innej decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem.

Popelnione przez P. K. kradzieże z włamaniem wraz z usiłowaniem kradzieży z włamaniem tworzą ciąg przestępstw. Zgodnie z art. 91 § 1 k.k. ciąg przestępstw tworzą przestępstwa popelnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, przed wydaniem pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku co do któregośkolwiek z nich, w przypadku każdego, z których podstawę wymiaru kary stanowi ten sam przepis (Filar Marian (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, komentarz do art. 91, teza 3). Na przeszkodzie przyjęciu ciągu przestępstw nie stoi popelnienie przestępstw w różnych fazach stadialnych, tj. np. jak w niniejszej sprawie dokonania i usiłowania (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z 11 sierpnia 2000 r., I KZP 17/00).

Wszystkie rozpatrywane kradzieże z włamaniem i usiłowanie kradzieży z włamaniem zostały popelnione przez P. K. na przestrzeni kilku miesięcy, odstępy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami wynosiły do kilkunastu dni. Pomiedzy popelnieniem pierwszego a ostatniego z nich, oskarżony nie został skazany za żadne z nich. W przypadku wszystkich z nich podstawę wymiaru kary stanowi art. 279 § 1 k.k. Wszystkie te przestępstwa zostały popelnione z wykorzystaniem tej samej sposobności, sprawca dopuścił się włamań do zabezpieczonych pomieszczeń piwnicznych i schowków, w większości przypadków podobnie pokonując zabezpieczenia poprzez wyrwanie skobli ze ścian lub drzwi, a następnie ukraść przechowywane tam przedmioty.

Za ciąg przestępstw wymierza się jedną karę, w granicach do górnego ustawowego zagrożenia za każdy ze składających się nań czynów zwiększonego o połowę.

Wymierzając kary jednostkowe Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Według art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści § 2 art. 53 k.k. sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popelnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popelnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popelnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 279 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. kara za ciąg przestępstw wymierzona być mogła w granicach od 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na osiągnięcie maksymalnego wymiaru danego rodzaju kary, obostrzenie z art. 64 § 1 k.k. nie mogło mieć zastosowania.

Wymierzając karę 3 lat pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze z jednej strony na uwadze opisaną powyżej szkodliwość poszczególnych czynów składających się na ciąg przestępstw, z drugiej strony mnogość popelnionych przez oskarżonego przestępstw, stosunkowo wysoką wartość wyrządzonych nimi łącznie szkód oraz nagminność podobnych zachowań rodzącą konieczność oddziaływania na świadomość prawna społeczeństwa celem zapobiegania im w przyszłości.

Przestępstwo kradzieży z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Wymierzając kary 10 miesięcy pozbawienia wolności za każdą z przypisanych oskarżonemu kradzieży zwykłych Sąd kierował się średnio ich szkodliwością społeczną, stopniem zawinienia przy uwzględnieniu okoliczności popelnienia wspomnianych występku.

Wymierzając powyżej opisane kary Sąd miał na uwadze to, iż oskarżony był już wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, przy czym dwukrotnie odbywał on za nie karę pozbawienia wolności. Wszystkich czynów będących przedmiotem niniejszej sprawy dopuścił się w warunkach recydywy szczególnej podstawowej. Okoliczności te nakazują przyjąć, iż dla skutecznego oddziaływania na P. K. nie są wystarczające kary o charakterze łagodniejszym, w szczególności wolnościowym, albowiem nie sprawdziły się już one i brak jest jakichkolwiek podstaw aby przypuszczać, że tym razem miałyby być inaczej. Brak refleksji nad swoim zachowaniem oskarżony zademonstrował także w czasie niniejszego postępowania, gdy kilka dni po przedstawieniu mu zarzutów dopuszczał się kolejnych przestępstw tego samego rodzaju.

Z uwagi na to, że oskarżony popełnił dwa przestępstwa i ciąg przestępstw, za które orzeczono kary tego samego rodzaju, zgodnie z art. 91 § 2 k.k. należało je połączyć i orzec karę łączną. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z wymierzonych kar do ich sumy. Wymierzając karę łączną kieruje się przede wszystkim celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, jakie kara ma osiągnąć wobec skazanego a także potrzebami kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W niniejszej sprawie Sąd wymierzyć mógł karę łączną w wymiarze od 3 lat do 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oceniając potrzebę realizacji powyższych celów, Sąd uwzględnił bardzo bliski związek czasowy pomiędzy oboma kradzieżami a przestępstwami tworzącymi ciąg- jedna z nich została popełniona pomiędzy nimi, a druga kilkanaście dni po ostatnim z nich; bliskość geograficzna miejsc popełnienia przestępstw; tożsamość atakowanego dobra oraz podobieństwo wykorzystanej sposobności. Ponadto wziął pod uwagę okoliczności, które wpłynęły już na wymiar kar jednostkowych- postawę oskarżonego, nie rokującą łatwego osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz potrzebę uniknięcia tworzenia przekonania, że sprawca, który popełnił kilka przestępstw jest za to bezzasadnie premiowany.

Z powyższych względów Sąd orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, kara ta będzie adekwatna nie tylko aby oddziaływać na oskarżonego tak by nie popełnił on kolejnych czynów zabronionych, ale także by zrealizowane zostały cele sprawiedliwościowe i ogólnoprewencyjne. Winna ona stworzyć zarówno u pokrzywdzonego, jak i w społeczeństwie przekonanie, że wyrządzona przestępstwo spotkało się z adekwatną reakcją i nie wywoływać poczucia bezkarności sprawcy. Z drugiej strony reakcja taka nie narusza fundamentalnej w prawie karnym zasady proporcjonalności, jej surowość jest bowiem współmierna do stopnia winy oskarżonego i szkodliwości społecznej czynu.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżonego w całości szkody wyrządzonej przestępstwami wskazanymi w pkt. 4 i 11 a/o zasądzając odpowiednio na rzecz M. C. kwotę 600 złotych zaś na rzecz A. A. kwotę 2.467 złotych albowiem w tychże przypadkach szkoda poniesiona przez pokrzywdzonych nie została naprawiona ani poprzez zwrot przedmiotów przestępstw ani w drodze uzyskania odszkodowania.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt IV wyroku kary łącznej Sąd dokonał zaliczenia okresu zatrzymania oskarżonego od dnia 27 listopada godz. 10:10 do dnia 28 listopada 2013 r., godz. 18:35, od dnia 10 stycznia 2014 r., godz. 07:00 do dnia 11 stycznia 2014 r. godz. 15:00 oraz od dnia 6 lutego 2014 r., godz. 17:45 do dnia 7 lutego 2014 r., godz. 13:30.

Na podstawie art. 618§1 pkt. 11 kpk, art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z § 2 ust. 1-3 w zw. z § 12a ust. 2 pkt 3 w zw. z § 12d rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. C. kwotę 1.476 złotych powiększoną o kwotę obowiązującej stawki podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Jego nakład pracy, wkład w wyjaśnienie sprawy oraz jej stopień skomplikowania sprawy były przeciętne, co uzasadnia przyznanie jej wynagrodzenia za obronę według stawki bazowej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową. Sąd miał tu na uwadze to, że oskarżony nie ma żadnego istotnego majątku, jego możliwości zarobkowe są ograniczone ze względu na to, że przebywa w zakładzie karnym a ponadto zobowiązany on został do naprawienia szkody w znaczącej, zwłaszcza w takich warunkach, wysokości.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.